

pjevati službu Božju u crkvama, koje su u Stonu i na Ratu. Dubrovačka je republika inače provodila takovu vjersku politiku, kojom nije dopuštala na svojem teritoriju druge vjere osim katoličke. Iako je morala prihvatiti taj Dušanov zahtjev, republika je svim silama nastojala, da uz patarene i pravoslavne privede u krilo katoličke crkve; radi toga je nastojala, kako bi odstranila srpske kaluđene i svećenike, što joj uspije mirnim načinom.⁴³ No dubrovačka se republika nije osvrtna ni na duhovnu jurisdikciju stonsko-korčulanskog biskupa nad Ratom, pa je na svoju ruku g. 1335. poslala tamo jednog svećenika i jednog klerika.⁴⁴ Stonsko-korčulanski biskup Marin ipak je htio vršiti i tamo jurisdikciju, te je otišao da obilazi poluostrvo. Kad je pak došao u stonsko crkveno područje, da vrši svoju biskupsku vlast, propovijeda svećenstvu i puku te podjeljuje sakramente, dovodeći pri tom marljivim radom u krilo katoličke crkve mnoge pravoslavne, bio je u tom spriječen od nekog građanina i dubrovačkog suca, koji je bio poslan amo s nekim drugima d Dubrovčana baš za to. On je okrutno mučio, uznemirivao, smućivao i smetao biskupa, tako da se nitko nije usudio pristupiti biskupu, niti mu podavati hrane i drugih potrebitih stvari. Radi toga je bio prisiljen ostaviti stonsko područje. Zatim je otišao u Dubrovnik, da se o tom potuži, i tražio je, da se stvar popravi, nadodavši, da će inače morati da to iznese pred svetu stolicu. Naljućeni Dubrovčani radi toga narediše, da nitko, bilo domaći bilo strani, ne smije k njemu pristupiti ni da mu bude na pomoći, niti da pribavlja hrane ni drugih potrebitih stvari; tko uradi protivno, bit će kažnjen globom, a ako koja crkvena osoba bude radila protivno ovoj zabrani, prema njoj će se jednako postupati kao i prema biskupu.⁴⁵ Biskup Marin, ne našavši lijeka u Dubrovniku, potužio se radi njihova postupka papi Klementu VI. u Avinjonu. Spor se između biskupa Marina i Dubrovčana vodio oko stonskih desetina i još nekih drugih prava pa uopće radi jurisdikcije nad Stonom, jer Dubrovčani nijesu htjeli priznati korčulanskog biskupa ujedno i za stonskog. Korčulanski je biskup pak htio vršiti potpunu biskupsku vlast i pobirati desetine na poluotoku, čemu su se Dubrovčani protivili. Međutim je papa Kle-

⁴³ Vidi o tom Lignanovu pergamentu i K. Vojnović: Crkva i država u dubrovačkoj republici (Rad Jug. akademije 119, p. 42).

⁴⁴ Monumenta ragusina II, p. 359 i 360.

⁴⁵ Codex diplomaticus XI, p. 118—119.